

Zagubieni pośród piaszczystych ławic

Żegluga po wielkiej rzece tuż za granicami Warszawy ma mnóstwo uroku. Pisząc o tym w „Żaglach”, wiemy, że niektórzy z was skorzystają z naszych locji, by popłynąć w taki rejs, jak autorzy tej relacji z wiślanej przygody. Interesujący opis i ciekawe zdjęcia wystarczą za zachętę do powtórzenia ich wyczynu.

TEKST I ZDJĘCIA AGNIESZKA I WŁODEK BILIŃSCY

→ Przesuwający się za burtą krajobraz zmienia się jak w kalejdoskopie. Tu iskrząca się w słońcu złota łąka, tam strome urwisko ze zwalonymi w nurt pniami drzew bądź niewielka, porośnięta wierzbami wysepka, z której dobiega śpiew ptaków. Nad głowami krążą mewy, a w wodzie mignie czasem głowa bobra.

Ale nie zawsze jest tak idyllicznie. Oglądamy filmik nakręcony podczas majowego rejsu po Wiśle. Pogoda piękna, w oddali widać czerwoną bojkę, płyniemy w dół rzeki. Nagle łódkę trochę obraca i prąd wyraźnie przyspiesza. W tle słychać zdanie: „Zaraz przywalisz w boję”. „Spokojnie” – odpowiada sternik, (czyli piszący te słowa) i obraca kołem. Wydaje się, że wszystko pójdzie dobrze, bo do bojki jeszcze dobre cztery metry, gdy nagle...

Łup! Preraźliwy zgrzyt, nocny koszmar każdego skipera, aż wwierca się w mózg. Kamerzystka traci równowagę, a na monitorze pojawia się wykładzina pokrywająca dno kokpitu naszej barki. Setki mil pokonanych kanałami Holandii i Niemiec, dziesiątki godzin żeglugi na silniku po płytkich, pływowych wodach Waddenzee, kajakowe i pontonowe sploty Krutynią, Liwcem, Pisą, a tu taka wpadka! Odrobina nieuwagi, trochę

za mało gazu na manetce, szczypta niefartu... i nieszczęście gotowe. Choć brzmi to trochę jak fragment katastroficznej powieści, wszystko skończyło się dobrze. Przytarliśmy tylko metalowym kilem o ukrytą pod wodą betonową ostrogę, niezbyt dokładnie oznaczoną przez bojkę.

ZACZNIJMY OD POCZĄTKU...

Przyjaciele zaproponowali nam wspólny rejs barką po Wiśle. Nie musieliśmy się długo zastanawiać. Przed oczami stanęły nam obrazy z lat studenckich, kiedy pomagaliśmy koledze prowadzić badania naukowe w koloniach ptaków zasiedlających wyspy środkowego biegu rzeki. We wspomnieniach wróciły piękne zachody słońca, rozległe plaże i niemal dziewicza przyroda. Tak, koniecznie musimy popłynąć!

Barki okazały się laminatowymi jachtami motorowymi o długości mniej więcej 8 m, zanurzeniu według specyfikacji 35 cm i szerokości 2,8 m. Nowe, schludnie utrzymane, o dosyć prostym standardzie, ale wygodne i jak na swą długość przestronne. Może w nich spać do siedmiu osób, choć wymaga to opuszczenia stołu, dzięki czemu powstaje dwuosobowa koja. Pięciu ludzi żeglujecie w miarę komfortowo. Bieżąca woda, ogrze-

wanie gazowe, kuchenka, zlew, chemiczna toaleta, rowery na dachu. Duża nadbudówka tworzy wspólny pokład „słoneczny”. Napęd zapewnia dwunastokonny, czterostopowy, przyczepny silnik Yamahy. W rejsie wzięły udział trzy „stateczki” Żeglugi Wiślanej, które czekały na nas w warszawskiej przystani WTW pod mostem Łazienkowskim.

Zostawiamy samochody na parkingu, a sami sztaujemy bagaże. Zadziwiające, jak dużo rzeczy trzeba ze sobą zabrać nawet na trzydniowy rejs. Ale chcemy być samowystarczalni. Szkoda czasu na zakupy, a i nie ma po drodze zbyt wielu miejsc, gdzie można je zrobić. Na począ-